

Van: rleeuwis@xs4all.nl <rleeuwis@xs4all.nl>

Verzonden: donderdag 10 april 2025 10:45

Aan: Roel Leeuwis <rleeuwis@xs4all.nl>

Onderwerp: sponsormail 5: zondag 13 april (subtitel: heb het Leven Lief)

Lieve mensen, goedemiddag

We beginnen uiteraard met het sponsornieuws!

Het gaat goed, we zitten al richting de €2.000, het eerste Pallieter Robotje komt in zicht!

(nb: Op de sponsorsite hebben we inmiddels wat extra informatie geplaatst over (het gebruik van) deze Pallieter Robot)

Dank aan alle sponsors 🙏🙏

Ik probeer alle sponsors (ook) persoonlijk te bedanken, maar dat lukt uiteraard niet bij de anonieme sponsors, sponsors waar ik geen gegevens van heb en er zijn inmiddels ook sponsors die ik niet (her)ken.

Maar alle sponsors, super bedankt allemaal, ook namens Inge uiteraard.

Op onze sponsorsite: <https://www.pallieterhelpt.nl/sponsor-roel-en-inge> vinden jullie alle informatie over de stand van zaken en alle berichten die er verstuurd zijn.

En... er kan uiteraard ook nog gesponsord worden 😊 en dat kan natuurlijk ook nog na de marathon.

Leuk ook de berichten van sponsors. Deze vind ik erg leuk, al is het geen bericht, maar wat een prachtige 'naam' van de sponsors:

2025-04-08

15:46:45

€ 25

Jouw eerste bruid en haar
man 😊

Daar hoort een foto bij:

In 1962 trouwde ik met mijn buurmeisje Jolanda, n.a.v. het huwelijk van onze kleuterjuf. Jolanda is nog steeds een lieve, innige, vriendin van mij.

N.a.v. mijn bedankje ontstond de volgende app-wisseling tussen ons:

Alsof ze al wist welke mail ik in gedachte had. Nu weet Jolanda ook wel veel van mij. Ik neem jullie even mee naar wat onderdelen van het gedicht dat mijn vader schreef voor het huwelijk tussen mij en mijn 2^e bruid, Manja, op 21 maart 1980:

Roel Leeuwis was zeer nauw verbonden (al toen ze nauw'lijks lopen konden) met Jolanda van de bureen. Het leek een leeftijd te gaan duren! Dat stel beleefde zeer veel vreugd al was 't niet steeds in eer en deugd.	Eens, toen de bruid zich bruin liet stoven door 't zonnetje, heel ver daar boven, ging ook onder die warmte schuil de reeds genoemde miss van Tuyl. Zij, die nog nooit verlegen was, ging naast haar liggen in het gras en deed, want ze kon <i>toen</i> al praten, verslag van Roelof's doen en laten.
Dus vreesde Manja dat die kat iets aan de hand met Roelof had; hoe kon ze immers anders rijmen haar kennis van al Roel's geheimen? Vandaar dat ze pas rustig was toen het haar alles duid'lijk was en iedereen haar kon verklaren dat het heel goeie bureen waren.	

Een mooie opmaat naar het verhaal dat ik vandaag met jullie wil delen. Ik wilde het onderwerp van vandaag "zondag 13 april" noemen, naar de datum van de marathon a.s. zondag en de datum van de bijlage.

Maar '*heb het leven lief*' is eigenlijk wat ik in deze mail kwijt wil, dat is de rode draad! Vandaar de subtitel.

10 april

Het is vandaag 10 april, de geboortedag van mijn eerste vrouw, Manja, de moeder van mijn 3 dochters Ilse, José en Hilde. Ze zou vandaag 68 jaar geworden zijn.

Op 3 maart 2002 is zij plotseling overleden aan een hersenbloeding, ze was slechts 44 jaar. We kenden elkaar 30 jaar, op 29 juni 1972 kregen we verkering.

We zagen er ongeveer zo uit en dit is ons verkeringsliedje: [Bobby Vinton - sealed with a kiss 1972](#)

De 1^e foto is van ca. juli 1973, de eerste kleurenfoto van ons samen. Omdat Manja wat wegvalt door mijn lange haar, ook nog een foto van 12 augustus 1976.

Leeftijd 44 jaar - 30 jaar verkering.

Waarschijnlijk begrijpen jullie nu dat ik tijdens de 44^e marathon van Rotterdam, graag mijn 30^e marathon van Rotterdam wil lopen.

Het was ook nog de bedoeling dat het mijn 44^e marathon in totaal zou zijn. Een knieblesure verhinderde dat ik vorig jaar herfst mijn 43^e marathon kon lopen. Maar met maatje Inge erbij, kom ik ook aan de 44 😊

In een marathon kom je vaak heel veel emoties tegen, een marathon lopen is eigenlijk als het leven zelf.

Elke marathonloper heeft een eigen verhaal, zoals ook elke gelopen marathon een eigen verhaal kent.

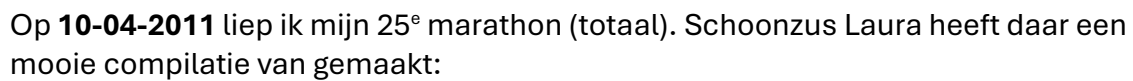
Kijk maar eens naar de Rijnmond marathonuitzending zondag (live of 's avonds de herhaling of een compilatie), wat een emoties!

In "Roelof Leeuwis, mijn 25^e marathon (2011)", schreef ik: *Elke marathon is weer een ervaring van het totale leven: vreugde, strijd, pijn, euforie, teleurstelling, noem een emotie en in de marathon kom ik hem tegen.*

Veel mensen lopen een marathon ook voor iemand die ze kennen, die ziek is, dood is, geboren is, iets bijzonders heeft gedaan. Ook daarbij komen alle emoties van het leven weer voorbij.

Ook ik heb regelmatig een marathon voor iemand gelopen.

Op **10-4-2005** liep ik de marathon voor mijn vader, die de week daarvoor, op 3-4-2005 overleden was. Ik liep met het startnummer 728, de geboortemaand en het geboortjaar van mijn vader:

Op **10-04-2016** liep ik de marathon samen met mijn oudste dochter Ilse (*) en finishten we met kleinzoon (**) – neef Naud

En op **10-04-2022** liep ik mijn 40^e marathon voor mijn lieve vriend Peter en het ParkinsonFonds. Dankzij velen van jullie met de prachtige opbrengst van bijna €14.000

(*) en dan mag ook deze niet ontbreken: 9 april 2017 met mijn dochters en lease-dochter Jolanda, die gesponsord door broer Arjan de estafette-marathon liepen. Deze foto heb ik gebruikt voor de uitnodiging voor mijn feest Roel60: “you’ll never walk alone”.

(**) uiteraard heb ik ook voor mijn andere kleinkinderen een marathon gelopen. Voor Finn en Fenna op 14 oktober 2018 in Eindhoven. En vorig jaar op 14 april 2024 voor Hannah.

13 april

En dan de datum van 13 april. A.s. zondag loop ik voor de 3^e keer op de datum 13 april. De eerste keer was in 2003, waarvan ik het verslag heb bijgevoegd, een versie die 'remastered' is. In het origineel van 2003 waren geen foto's opgenomen. Ik kan dit verslag niet lezen zonder elke keer weer kippenvel te krijgen. Zoals ik ook al schreef in "Roelof Leeuwis, mijn 25e marathon (2011)":

April 2002 zou dan mijn 10e marathon van Rotterdam in successie worden. Op 3 maart 2002 overleed Manja, mij, mijn dochters en iedereen om ons heen in opperste verwarring en verdriet achterlatend.

Ilse, José en Hilde zeiden nog tegen mij: "Pa, loop die marathon speciaal voor mama". Maar ik kon niet. Verdriet, emotie en rouwen kosten zoveel energie, ik had al moeite om een rondje door het park te wandelen. Het lopen heeft mij geholpen met mijn rouwproces. Al had ik daar nog geen weet van toen ik met de "30 voor Manja" begon. Met die 30 loopjes begon ik, eigenlijk zomaar. Waarschijnlijk onbewust, bewust om weer beetje doel te hebben en natuurlijk vooral als prachtige herinnering aan mijn 30 jaar met Manja.

De afsluitende 30^e van deze reeks, op 13 april 2003, de marathon van Rotterdam, beschouw ik als de meest bijzondere marathon, die ik heb gelopen. Natuurlijk vanuit de herinnering aan Manja. Maar ook door de bijzondere en voor mij totaal verrassende manier waarop familie en vrienden hier, onder bezielende leiding van zus Wen, invulling aan hebben gegeven. Als ik het verslag dat ik van die dag en loop geschreven heb weer eens nalees, krijg ik nog steeds kippenvel. Van minuut tot minuut was ik me bewust van waar ik mee bezig was en beleefde alles heel intens.

Heb het leven lief

Het leven gaat door.

Op 29 april 2003 ging ik samen met mijn collega Rini van der Sluis naar de KonninginneNach. Er zouden (veel) meer collega's meegaan, maar het werd het verhaal van de 10 kleine eendjes in de lente bij ons achter in de sloot.

Er gebeurde niets, helemaal niets die avond, maar ergens waren er toch rupsjes in onze buiken gekropen, die al snel uitgroeiden tot vlinders. 29 april hebben we daarom aangehouden als onze 'verkerings-datum'.

We zagen er toen ongeveer zo uit en dit was ons verkeringsliedje: [Heaven Stood Still - Willy DeVille](#) en dat voelde een soort van letterlijk zo.

Een bijzondere en ook best (extra) moeilijke tijd brak voor ons allemaal aan en zeker ook mijn 3 dochters, Ilse, José en Hilde. Het heeft tijd nodig gehad en hulp van alle lieve mensen om ons heen. Maar kijk waar we nu zijn met 4 prachtige kleinkinderen. Kinderen met die prachtige onbevangenheid zoals kinderen die hebben en die helaas, meestal, door de jaren heen vervaagd. “*Hier ligt toch die dooie oma?*”, klonk het weleens als we langs de begraafplaats reden. Rini wordt ‘gewoon’ oma door ze genoemd, al hoeft dat uiteraard niet en ze kennen ook ‘oma Manja’ van de foto’s en de verhalen. Wat zou die ook van de kinderen genoten hebben!

Zo gaat het leven door met twee mensen in mijn hart verenigt, zoals ik dat beschreef ik in: “Roelof Leeuwis, mijn 25^e marathon (2011)”:

In 2004 werd de marathon op 4 april gehouden en natuurlijk laat ik een marathon op 04-04-04 niet lopen. Mijn leven was inmiddels doorgaan en Rini moedigde mij met hartstocht aan. En ik voelde dat het goed was ! Vorig jaar liep ik daar nog met een Blof-tekst in mijn hoofd “nee ze is er niet en ik denk niet dat ze nog komt” en ik wist het wel zeker! Nu stond Rini daar en niet in de plaats van, nee natuurlijk niet, Rini stond daar! Twee mensen in één hart verenigd. Laura had het op haar fotocollage, van mijn 25e marathon, niet mooier kunnen uitbeelden.

En daarom:

Heb Het Leven Lief (Liesbeth List)

Heb het leven lief
Als de stormwind gromt en als de lente komt
En verberg je niet
Als de regen valt en als de donder knalt
Zing het hoogste lied
Vlieg in vogelvlucht door de blauwe lucht
Heb het leven lief
En wees niet bang!

Hartelijke groet,
Roel

En dan het laatste nieuws: op zondag 13 april is er ook een halve marathon in Peking en een familielid van ons Pallieter Robotje voor Rijndam kinderrevalidatie loopt daar mee:
<https://www.nu.nl/315813/video/humanoide-robots-trainen-voor-halve-marathon-van-peking.html>